

ETT

För Thea började den bästa delen av sommaren andra veckan i juni. Sista dagen i skolan fick ett stort rött hjärta i kalendern och innebar att hon kunde börja bada och plaska i poolen på baksidan av huset, vilket hon älskade. Hon kunde cykla omkring och leka med sina kompisar varje dag. Fast de sa förstås inte leka längre. Nu för tiden hängde de.

Hon var trots allt tolv.

Hon gillade grillkvällarna och de långa sommardagarna, och allra mest gillade hon att inte ha några läxor.

Men varje år, cirka en vecka efter dagen med det stora röda hjärtat, satte hon sig i bilen tillsammans med sin mamma, sin pappa, sin lillebror Rem och deras hund Cocoa. Sedan började den långa bilfärden från Fredericksburg i Virginia till Redbud Hollow i Kentucky.

Hennes mamma var uppvuxen i Kentucky men hade flyttat till Virginia när hon började på college, där hon träffade John Fox redan första dagen, på första lektionen.

Och resten är historia, som hennes pappa brukade säga.

De gifte sig sommaren efter andra året i college, och tio månader, två veckor och tre dagar senare föddes Thea. Knappt två år senare ploppade Rem ut.

Nu ritade hennes pappa hus och hennes mamma inredde dem. Deras företag, Fox and Fox Homes, gick bara bättre och bättre.

Hon visste saker. Vuxna trodde inte att barn kände till något om viktiga saker, men hon gjorde det. Hon visste att hennes pappas föräldrar var rika och snorkiga, och att de inte gillade hennes mamma – flickan från östra Kentucky.

Men hennes farföräldrar bodde i San Diego, så de behövde inte

träffa dem så ofta. Vilket passade Thea alldeles utmärkt. Då slapp hon höra sin farmor – som de var tvungna att nia – tänka snorkiga tankar om att Theas mamma skrattade för högt eller att hon aldrig skulle bli av med Appalachernas lera under skorna.

Thea kunde höra de där tankarna om hon verkligen koncentrerade sig, vilket hon hade svårt att låta bli när hon tvingades träffa sin farmor.

Farmor och farfar Fox verkade inte bry sig om att John och Cora Fox var lyckliga tillsammans, och till och med framgångsrika. Att familjen bodde i ett vackert hus i ett trevligt område. Att Thea och Rem (eller Althea och Remington, som de envisades med att kalla dem) gjorde strålände ifrån sig i skolan.

Men mormor brydde sig om det. De pratade i telefon, hela familjen, varje söndag, och till jul kom mormor körande med pickupen fullastad med julklappar hon tillverkat själv. Oftast kom Theas morbröder – Waylon och Caleb – också, och då blev det en stor familjefest och huset fylldes av musik och ljus och doften av nybakat.

Det var hennes näst bästa tid på året.

Men den allra bästa, även om de var tvungna att köra i sju hela timmar, och ibland mer, kom i juni.

De åkte alltid hemifrån tidigt på morgonen, och fördrev tiden med vägbingo. Rem somnade oftast, och ibland hon själv också, men de måste alltid skrika »Wohoo!« när de körde över gränsen till Kentucky.

De stannade för att äta grillat kött och fluffiga, friterade majs-bollar som kallades hush puppies – det var tradition. Hon var alltid hungrig när de gjorde det, men önskade egentligen att de bara kunde fortsätta köra så att de kom fram någon gång.

Fortsätta köra på vägar som började slingra sig och stiga, över broar som sträckte sig över forsande floder.

Hon älskade att se bergen dyka upp, de där böljande kullarna och spetsiga topparna som var så intensivt gröna och samtidigt liksom blå. Plåtårna och bergskammarna, skogarna och vattendragen.

Och när hon befann sig mitt i det, djupt inne bland de där kullarna och topparna där vägen slingrade sig runt, runt, då visste hon att

deras vackra hus och trevliga bostadsområde i Virginia aldrig skulle kunna mäta sig med det här.

Hon undrade hur hennes mamma hade kunnat lämna det, och varje gång hon frågade fick hon svaret: »Jag var ju tvungen att träffa din pappa, eller hur? Annars hade du inte suttit här och kunnat fråga mig det.«

Thea visste att det var något mer. Hon visste att hennes mamma hade velat ha det där vackra huset och det trevliga bostadsområdet. Visste, innerst inne, att hennes mamma hade velat bli av med Appalacherernas lera under skorna.

Fast det sa hon inte, för då skulle mamma ge henne den där blicken. Mamma ville inte att Thea skulle veta saker, som när pappa sa: »Var i helskotta har jag lagt nycklarna nu igen?»

Och hon visste att han hade slängt dem på köksbänken och sedan lagt några papper ovanpå dem, trots att hon varit utomhus när han gjorde det.

Så hon visste att hennes mamma, hur mycket hon än älskade mormor, ville ha något mer än huset bland bergen, och samtidigt mindre än det hon lämnade bakom sig.

Hon tänkte inte på det nu, när de körde längs utkanten av den lilla bergsstaden Redbud Hollow med dess kulliga gator och butiker som Appalachian Crafts, där mormor sålde sina tvålar och ljus och sådant.

För nu var de äntligen, äntligen nästan framme. Solen sken fortfarande starkt. Genom takluckans fönster såg hon en hök cirkla på himlen. Hjortar strövade genom skogarna här. Ibland kunde hon se rådjur i trädgårdarna där hemma, men det var inte samma sak!

Hennes mamma körde alltid den sista biten, längs vägarna där hon gått som barn. Och när de vände runt den sista kröken såg Thea huset.

Målat i himmelsblått, med fönsterluckorna – riktiga fönsterluckor – och stolparna som bar upp den långa verandan, lika gröna som kullarna runtomkring, låg det inbäddat en bit ifrån den smala, slingrande vägen. Azaleor och bredbladig kalmia vällde ut över verandaräcket. I det amerikanska judasträdets grenar hängde flaskor i olika färger.

Thea hade aldrig sett det i blom, förutom på bilder, eftersom hon gick i skolan då, men hon kunde föreställa sig det.

I trädgården på baksidan av huset skulle det finnas odlingar – blommor och grönsaker och kryddväxter – och hönshuset där mormors hönor, hennes damer, kluckade och pickade. Geten Molly hade sin fålla, kon Aster hade två små hagar som mormor flyttade henne mellan med några månaders mellanrum.

Det fanns en liten lada och ett trädgårdsskjul. En bäck vindlade sig genom tomten och försvann in i skogen.

Och överallt omkring dem reste sig bergen.

Duck och Goose, mormors två jakthundar av rasen coonhound, kom rusande runt huset, mot bilen.

Inne i bilen reste sig Cocoa och började gny och vifta på svansen.

Så fort Thea öppnade bildörren hoppade Cocoa över henne och ut. De tre hundarna började nosa på varandra för att återuppta bekantskapen.

Uppe i huset öppnades dörren och Lucy Lannigan klev ut på den stora verandan.

Det svarta håret, som både hennes dotter och dotterdotter hade ärvt, pryddes av en bred, vit strimma från hårfästet ner till topparna på höger sida. Något annat de hade ärvt var de mandelformade, koboltblå ögonen.

Hennes längd, hundrasjuttioåtta vidjeslanka centimeter, hade hoppat över Cora, men att döma av Theas och Rems benlängd hade den gått vidare till hennes barnbarn.

Nu stod hon där, i slitna jeans och en enkel, vit skjorta, med öppna armar. »Hur många kan jag krama på en gång? Kom, så tar vi reda på det.«

Med samma iver som Cocoa hoppade Thea och Rem ut och sprang rakt in i famnen på sin mormor som doftade nybakat bröd.

»Mmm-mmm-mmm!« sa Lucy medan hon kramade dem hårt, och sedan lyckades klämma in Cora och John också. »Nu är mitt hjärta fyllt till brädden. Jag har all kärlek i världen, och mer, precis här på min veranda. Jag hoppas att ni är hungriga för jag har friterat kyckling så att det räcker till en hel armé efter en hård strid.«

»Jag är vrålhungrig«, sa Rem och fick henne att gapskratta.

»Dig kan jag alltid lita på. Det finns nygjord lemonad till vissa och ett rackarns gott äppelvin till andra. Era rum står redo om ni vill ställa undan era väskor.«

»Det vill vi.« John kysste Lucy på båda kinderna. »Sedan kan jag verkligen tänka mig det där äppelvinet.«

Det doftade alltid så gott i huset. Thea tyckte att det luktade som bergen och som god mat, som örter och blommor.

Hon hade bara varit hemma hos mormor på somrarna, så hon hade aldrig sett en brasa spraka i vardagsrummet med den stora, gamla blå soffan och fåtöljerna som var klädda i ett tyg med det hennes mormor kallade mormorsrosor.

Och där fanns blommor från trädgården och ängsblommor från kullarna, och ljusen som mormor själv tillverkade, och alltid de senaste, inramade skolfotona på henne och Rem.

Pappa hjälpte henne att bära upp väskorna medan mamma gick in i köket tillsammans med mormor. De ville ha lite mamma-och-dotter-tid, brukade pappa säga.

Det gjorde inte Thea något eftersom hon skulle få vara här i två hela veckor.

Hon älskade sitt rum med utsikt över bergen. Det var mindre än hennes rum där hemma, men det gjorde inte heller något.

Hon gillade den gamla vitmålade järnsängen och lapptäcket med violer som hennes mormors mormor hade sytt. På byrån stod en liten glasvas full av glada tusenskönor. Förutom en liten garderob fanns det även ett klädskap med en garderobsstäng i ena halvan och lådor i den andra.

Thea föredrog klädskapet framför alla garderober i världen.

Och hon tyckte om att tänka på att hennes mamma hade sovit i det här rummet som liten.

Rem hade rummet mittemot – morbror Waylons gamla pojkrum – och hennes föräldrar skulle sova i morbror Calebs gamla rum i natt. Det fanns ett sovrum till där mormor hade sina sysaker och annat, och själv sov hon i det största rummet, det med himmels-sängen som hade gått i arv i familjen.

Samma säng som hon var född i.

Thea hade nästan svårt att föreställa sig det.

Eftersom hon ville känna att hon verkligen var *här*, packade hon upp sina väskor trots att hon hörde Rem springa ner för trappan igen.

Efter att hon hade hängt undan sina kläder var rummet hennes.

När hon kom ner tog hon god tid på sig. Först vardagsrummet, sedan sällskapsrummet med den gamla tv:n och den ännu äldre, *mycket* äldre, stora radion. Öronlappsfatöljen och divanen, böckerna i hyllorna, korgen med garnnystan och gökuret på väggen.

Sedan rummet med pianot, banjon, gitarren, mandolinen och cittran.

När lusten föll på kunde mormor välja vilket som helst av instrumenten och spela. Hon visste att Waylon också kunde göra det, inte bara för att mormor sa det, utan för att han alltid hade en banjo eller en gitarr med sig till jul som han spelade på.

Dessutom försörjde han sig på att spela de där instrumenten i Nashville, där han bodde. Caleb kunde också spela, men han hade studerat teater och skådespeleri på college, så han jobbade med det.

Mamma spelade också ibland, men mormor sa att det var rösten som var Coras instrument. Och Thea visste att det var sant, eftersom hennes mamma sjöng som en ängel – särskilt när hon var glad.

Men av alla rummen i huset var köket Theas favorit.

Det var gigantiskt – ett av hennes älsklingsord för tillfället. Stort nog att rymma köksbordet som mormors morfar hade gjort av massiv ek. Där fanns också en gasspis med sex brännare, som mormor hade köpt när hon renoverade, men bordet skulle hon aldrig göra sig av med.

Hon sa att det var kökets hjärta, och att köket var hemmets hjärta. Hon hade massor av köksskåp och långa, långa köksbänkar, en hel vägg med hyllor fulla av krukor och kokböcker med familjerecept och glasburkar med ris och flingor och pasta och torkade majsgryn och bönor, färgglada burkar med inlagda rödbetor och gröna tomater och kål och paprika, och äppelmos och en massa annat.

I anslutning till köket låg arbetsköket med dess stora spis, rejäla

arbetsytor och hyllor med flaskor och burkar och redskap. I de soliga fönsterkarmarna odlade mormor kryddväxter i krukor, och överallt i rummet hängde de på tork.

Där inne tillverkade hon ljus, tvålar, hudkrämer och naturpreparat som hon sålde.

I det som en gång hade varit ett skafferi hade mormor ett lager av sina produkter, ifall hon ville ge bort något i present eller om någon kom ner från berget för lite byteshandel.

Nyfiken som alltid öppnade Thea dörren, andades in alla dofterna och tittade på hyllorna.

Hon tyckte att det doftade som en trädgård odlad i himlen.

Rosor och lavendel, rosmarin och salvia, heliotrop och tallbarr, citron och apelsin och nyklippt gräs.

Mormor hade döpt sitt företag till Mountain Magic, och det var precis så Thea tänkte på det – som bergsmagi.

Hon såg den höga äppelkakan i flera lager som stod på köksbänken, inviad i plastfolie, och tänkte att hon skulle spara lite plats till efterrätt efter den friterade kycklingen.

Ute i trädgården sprang Rem redan runt med hundarna, medan hennes föräldrar och mormor satt på verandan på baksidan och drack äppelvin.

Genom de öppna fönstren hörde hon hundarna skälla, hönorna klucka och hennes mormor skratta.

Hon sparade bilden i huvudet, så att hon kunde plocka fram den någon gång när hon kände sig ensam eller ledsen för något.

»Där har vi ju vår flicka«, sa Lucy när Thea kom ut. »Skynda dig att ta ett glas lemonad innan Rem tömmer hela kannan. Det är ett törstigt arbete att vara en tioårig pojke.«

»Han behövde springa av sig efter att ha suttit stilla i bilen.« Med ett leende sträckte sig Cora mot Thea och strök henne över armen.

»Har du gjort dig hemmastadd?«

»Japp. Kan jag gå och hälsa på djuren?«

»Visst kan du det.«

»Och lite senare kan du och Rem få ge dem deras kvällsmat«, sa Lucy. »Spring du i väg bara.« Theas mormor gav henne en liten klapp

på rumpan. »Sträck på de där långa benen. Vi kallar på dig när det är dags för middag.«

Hon vände sig till sin dotter och hennes man. »De växer som ogräs, båda två. Jag är så tacksam att ni låter mig ha dem här ett par veckor varje sommar.«

»De älskar dig.« John sträckte sig efter karaffen och fyllde på deras vinglas. »De älskar att vara här. Och . . . att få två veckor ensam med min älskling?« Han blinkade mot Cora. »Det är en gåva, det kan jag inte förneka.«

»Och sedan kommer de hem med massor av historier.« Cora lutade sig tillbaka i gungstolen, kände hur tröttheten och den lätta huvudvärken efter resan började släppa. »Räven som hundarna jagade bort från hönshuset, fisken de fångade, eller nästan fångade, kon de har mjölkat, geten de har mjölkat, den gamla mannen med käppen som kom förbi för att hämta salva mot sin ledgångsreumatism.«

»Och dessutom«, fortsatte John, »kommer de hem med tvål som du har hjälpt dem att göra, och frågar varför vi aldrig äter bovetepannkaka till frukost.«

»Jag är tokig i de där ungarna. Och någon dag kommer väl Waylon och Caleb att slå sig till ro och ge mig fler barnbarn – eftersom ni två verkar vara nöjda så här.«

»Vi fick högsta vinsten med de där två«, sa John och höjde glaset.

»Ja, frågar du mig kan jag bara hålla med. Jag hoppas att mina söner och de kvinnor de hittar kommer att vara lika generösa som ni två, och ge mig möjlighet att få se deras små växa upp. Det betyder allt för mig.«

»Vi kommer aldrig kunna övertala dig att flytta till Virginia, eller hur, mamma?«

Lucy bara log och tittade ut över bergen.

»Jag har Appalacherna i blodet, älskling. Jag skulle tyna bort om du ryckte upp mig och planterade mig någon annanstans. Nu ska jag gå in och göra sconesen. Nej, sitt ni kvar«, beordrade hon dem. »Ni har kört långt, det har inte jag. I kväll får jag lov att skämma bort mina stora barn också.«

»Du skämmer bort oss allihop, Lucy, och vi är så tacksamma för det, för att du vill göra det«, försäkrade John.

När Lucy gick in tog John Coras hand och kramade den. »Gå du in och prata med henne om vårt förslag. Hör vad hon tycker om det medan barnen är upptagna.«

Cora nickade, reste sig och gick in i huset.

Hon satt vid köksön medan Lucy rev ner fryst smör i en bakskål med mjöl.

»Den där minen känner jag igen. Det är din 'vi-behöver-prata-om-en-grej'-min.«

»Det stämmer, och vi tror att det är en bra grej. Jag hoppas att du också gör det.«

»Jag har mina lyssnaröron på, vännen min.«

»Jag saknar dig, mamma.«

Lucys händer stannade upp ett ögonblick och ögonen fylldes av kärlek. »Åh, min älskade flicka.«

»Jag vet att ditt hem finns här, och du vet att jag har hittat mitt i Virginia. Men avståndet är egentligen inte så stort. Jag saknar mina bröder också. Det trodde jag aldrig att jag skulle säga«, tillade Cora och fick Lucy att skratta.

»De kunde vara ganska hårda mot sin storasyster. Men de älskade dig, på samma sätt som de två där ute älskar varandra. Syskon måste gnabbas och bråka. Det ingår i jobbet.«

»Ja, i så fall gjorde vi verkligen ett bra jobb. Caleb ska flytta till New York.«

»Ja, han berättade det.« Efter att ha nypt ihop mjölet och smöret ställde Lucy in det i kylskåpet för att kylas i några minuter. »Samtidigt som han berättade att det fanns någon nymodighet som kallas flygplan, som han kunde begagna sig av för att komma hem och hälsa på mig. Och att det även kunde ta med mig upp till honom så att han fick bjuda med mig på en Broadwayföreställning.«

»Det är en möjlighet för honom att göra det han älskar, det han vill, men vi kommer inte att träffa honom lika ofta som när han bodde i Washington. Och Waylon är oftast i Nashville eller ute på vägarna.«

»Min kringresande trubadur.«

»Mamma, du vet att Johns familj ... « Hon avslutade inte meningen och kastade en blick ut mot verandan. »De är inte särskilt imponerade av oss. Eller av mig i alla fall. Och de har inget intresse av att träffa barnen.«

»Då är det de som går miste om något.« Lucys mun blev till ett hårt streck och hon knep igen den för att inte säga mer än hon borde. »Jag tycker synd om dem och deras förkrympta hjärtan.«

Hon försökte i alla fall.

»Den där mannen där ute«, fortsatte hon. »Han som springer omkring med sina barn efter att ha kört hela vägen hit. Om jag hade kunnat fantisera ihop den perfekta mannen till min dotter, den perfekta pappan till mina barnbarn, hade han inte kunnat vara bättre än John Fox. Jag håller honom lika kär som de söner jag själv har fött.«

»Det vet jag. Och inte minst så vet John det. Du är mer en mamma för honom än hans egen någonsin har varit.«

»Ännu en gåva för mig. Ännu en anledning att tycka synd om den kvinna som inte kan se vad hon fått till skänks.«

Cora reste sig för att se till att John var utom hörhåll. »Vet du vad de gjorde när Thea fyllde tolv? Skickade ett gratulationskort med tolv dollar inuti. En dollar för varje år. Dessutom kom det en vecka för sent. Det handlar inte om pengarna, mamma«, sa hon snabbt. »Vi bryr oss inte om att de badar i pengar. Vi har själva inga problem. Det var bara ... Inuti kortet hade de skrivit 'Grattis på födelsedagen, Althea. Dina farföräldrar.' Inget mer.«

Lucy lyfte sitt glas och smuttade på äppelvinet. »Bad du Thea att skriva och tacka för presenten?«

»Det behövde jag inte. Hon satte sig och skrev ett kort: 'Kära farföräldrar. Tack så mycket för gratulationen och mina tolv dollar. Hoppas allt är väl med er båda. Ert barnbarn, Thea'.«

Lucy nickade nöjt. »Hon har fått en bra uppfostran.«

»Samma som jag fick. Det sved inombords, mamma, och det sårade John. Han försöker att inte ta åt sig av det, men det gör ont. Jag vill inte att vår familj någonsin ska glida isär på det viset, eller att vi ska sluta bryr oss om varandra.«

»Det skulle aldrig kunna hända, älskling.«

»Men folk blir upptagna. Du har fullt upp här, mamma, med ditt hem och din verksamhet. Caleb och Waylon har fullt upp, och som du sa så kommer de förmodligen att skaffa egna familjer och få ännu mer fullt upp. John och jag, vi har fullt upp med barnen och vårt företag. Och mamma, två gånger om året räcker inte.«

Hon gick runt i köket medan hon pratade, och Lucy tittade på henne och tänkte: Min förnuftiga, rastlösa flicka.

»Du har bakat din äppelkaka«, mumlade Cora.

»Så klart. Det är Johns favorit.«

»Jag vet inte varför saker som en äppelkaka och blommor på bordet betyder mer för mig nu än de gjorde när jag var liten och bodde i det här huset, eller varför huset känns mer speciellt nu än det gjorde när jag bodde i det.«

»Du hade blicken någon annanstans, Cora.«

»Och du lät mig ha det. En dag kommer Thea också att blicka mot något annat, så nu förstår jag det jag inte förstod då, hur mycket det kostar på att låta sitt barn leva sitt eget liv.«

»Det gör det«, instämde Lucy och plockade ut bakskalet och kärnmjölken ur kylskåpet. »Men belöningen man får är stoltheten över den person ens barn blir. Och jag är så stolt, Cora, över det liv du har skapat dig, över den person du har blivit. Så stolt.«

»Jag uppskattade dig inte tillräckligt när jag var liten.«

»Hördu, sluta upp med det där.«

»Nej, det gjorde jag inte«, insisterade Cora medan hon för säkert tusende gången såg sin mamma göra en grop i mjöl- och smörhögen på bakkbordet innan hon hällde kärnmjölken i den.

Det fick henne att småle, så hon frågade, för säkert tusende gången: »Varför rör du runt degen med den där träsleven, femton varv? Exakt femton.«

Deras blickar möttes och Lucy log tillbaka och svarade, för säkert tusende gången: »För att fjorton inte räcker och sexton är för mycket.«

»Jag insåg inte, mamma, hur svårt det var för dig, särskilt efter att pappa dog. Hur hårt du jobbade för att få det att gå ihop, för att se till

att vi hade tak över huvudet och mat på bordet, hur du utvecklade din verksamhet så att vi fick allt det där. Jag insåg det inte eftersom du fick det att se så . . . »

Cora skakade på huvudet medan hon fortsatte att vandra runt i köket.

»Nej, inte lätt, det är fel ord, men naturligt. På samma sätt som det var naturligt för dig att älska oss, att se till att det fanns musik i huset, att vi gjorde våra läxor, borstade tänderna, allt det där som ingår i ett liv. Att bygga upp det sparkapital som du och pappa hade börjat på, så att vi kunde läsa på college, alla de där grejerna.«

»Din pappa ville inte se sina pojkar i gruvan. Han gick ner där för att de aldrig skulle behöva göra det. Han ville . . . *Vi* ville att våra barn skulle få en bra utbildning och ha valmöjligheter.«

Lucy mjölade köksbänken innan hon vände på degen, siktade mjöl över den och till slut mjölade sin gamla brödkavel i trä. »Dina val, det liv du skapar genom dem, hedrar din pappa och hans uppoffringar.«

»Och dina, för det är uppenbart att även du gjorde uppoffringar. Jag ser det nu. Så två gånger om året räcker inte, inte för en familj.«

Lucy kavlade degen till en rektangel, vek sedan ihop kortsidorna och kavlade igen. Med en blick på sin dotter upprepade hon proceduren.

»Det finns en plan någonstans där, förstår jag.«

»Det gör det. John och jag, vi vill komma hit oftare. När barnen har påsklov, och till thanksgiving.«

Än en gång stannade Lucy upp. »Cora, det skulle göra mig så lycklig. Och så väldigt tacksam.«

»Men det är inte det enda. Vi vet att det är svårare för dig att resa. Du måste hitta någon som kan ta hand om djuren, men om du bara kunde välja ett tillfälle att komma upp till oss, även om det bara är ett par dagar, eller till Caleb i New York, och då kunde vi kanske åka dit tillsammans i några dagar, eller till Waylon i Nashville. Barnen älskar att vara här och de två veckorna du har dem är guld värda, de betyder att sommaren har börjat för dem. Och sedan innan skolan börjar vill vi gärna ta med dem till kusten en vecka.«

»De älskar den där veckan. Jag får en massa bilder och historier därifrån.«

Efter att ha kavlat och vikt en sista gång mjölade Lucy sin stansring och tryckte ut rundlar av degen.

»Vi vill att du ska följa med«, sa Cora. »Vi vill att alla ska följa med, om de kan. Så vi har hyrt ett stort hus vid kusten i North Carolina. En vecka i augusti. Vi ska flyga dit dig i den där nymodigheten som kallas flygplan.«

»Flyga? Men ... «

»Snälla, säg inte nej. Waylon säger att han ska övertala mormor också, och du vet att han skulle kunna övertala en törstande man att ge bort sina sista droppar vatten. Vi träffar henne så sällan sedan hon gifte sig med Stretch och flyttade ner till Atlanta. Det skulle bli en riktig Riley-Lannigan-Fox-familjesammankomst. Och om morbror Buck och moster Mae och kusinerna också vill komma, tja, då hyr vi bara ett hus till så att alla får plats.«

Lucy hade aldrig i hela sitt liv flugit – men med en son i New York hade hon insett att det skulle komma.

Och hon såg, väldigt tydligt, hur mycket det här betydde för hennes dotter. Flickan som alltid hade blickat framåt, bortåt, hade börjat blicka tillbaka lite. Och fäst blicken på familjen.

»Ja, jag antar att jag borde skjutsa in de här sconesen i ugnen och se till att bli klar med middagen, så att jag kan börja fundera på att köpa mig en baddräkt.«

»Mamma!« Med ett förtjust tjut slängde Cora sig om halsen på Lucy. »Åh, barnen kommer att bli alldeles till sig när jag berättar det. Jag vill att de ska få det jag hade när jag växte upp, och, fan också, jag vill att John ska få det han aldrig hade.«

»Då ser vi till att duka bordet. Kalla in barnen så att de kan tvätta sig, vare sig de vill eller ej.«

De njöt av den friterade kycklingen och potatissalladen, brytbörnorna och sconesen. Och Cora hade rätt, barnen blev alldeles till sig.

Det gjorde Lucy så lycklig att ha huset fullt, att se hur de fyllde det med all den där glädjen de utstrålade.

Hennes rastlösa flicka hade hittat tryggheten och nått dit i livet

där hon ville innesluta människorna och platserna hon vuxit upp med i den.

Hon hade varit delaktig i det, tänkte Lucy, och här var nu en inbjudan att dela deras liv ännu mer.

På senare år skulle hon titta tillbaka på den här enkla familjemiddagen i början av sommaren, minnas ljudet av barnens röster, så höga och lyckliga. Hon skulle minnas skrattet i sin dotters ögon, och hur fullkomligt tillfreds mannen som var som en son för henne hade sett ut.

Hon skulle tänka på brisen som fläktade genom de öppna fönstren och genom nätdörren, där hundarna låg på andra sidan och hoppades på matrester.

Hon skulle minnas hur kvällssolens ljus hade spelat över bergen och hur blå himlen varit ovanför dem.

Hon skulle minnas allt det där, och vårda minnet ömt.